

[Hans Rasmussen.]

mærksom paa en Uensartethed, der er til Stede i de to første Stykker af Lovforslaget, hvor der er Tale om Justitsministerens Bemyndigelse. I første Stykke rejser Sagen paa Initiativ af den paagældende Lensbesidder, det er ham, der fremsender et Andragende, og derefter tager Lensnævnet Sagen under Behandling. Men i andet Stykke har man udeladt den tilsvarende Bestemmelse, og jeg kunde da ønske at faa Klarhed over, hvorledes man kan tænke sig, det vil komme til at gaa, hvis Lovens andet Stykke skal benyttes, og det maa vel være Mening, at det skal kunne benyttes. Det har i Modsætning til første Stykke ikke den Ordlyd, at Sagen rejses efter Andragende af vedkommende Lensbesidder. Saaledes som det er opstillet, kunde det se ud — men det vilde jeg finde noget urimeligt —, som om det er Lensnævnet, der her skal være den initiativtagende Part. Jeg vil gerne bede den højtærede Justitsminister, inden Sagen faar sin endelige Afgørelse, om muligt med nogle Ord at klargøre for Tinget, hvorledes disse Bestemmelser skal forstaas. Thi hvis det ikke bliver dem, som føler sig mindre vel behandlede, der rejser Sagen, men det skal være Lensnævnet, der er initiativtagende, forekommer det mig, at det i nogen Grad kan udvikle sig derhen, at Lensnævnet, denne forholdsvis snævre Kreds af Mænd, kan komme til at optræde som en Slags Hjælpekassebestyrelse, der gaar ud i Landskabet og søger efter skjult Nød og efter saaadanne iværksatte Undersøgelser tillader sig at rejse en Sag overfor Justitsministeren. Der maa formentlig have været en Anledning til, at man affatter Bestemmelserne saa forskelligt, som det er sket. Jeg beklager, at det ikke har været muligt at finde en Begrundelse, hverken i de Forhandlinger, der har været ført i Landstinget, ej heller i den Betænkning, der ledsagede Landstingets Indstilling. Ser man denne Indstilling igennem, erfarer man, at Flertallet indenfor Landstingsudvalget har ment, at der ikke var nogen anden Vej til at fremme Afløsningen end at give de Bestemmelser, der her stilles Forslag om. Det, man i saa Henseende siger, kan maaske til Nød anvendes overfor fremtidige Tilfælde, men kan paa ingen Maade anvendes som Begrundelse for den Bestemmelse, der tilsigter at give Loven tilbagevirkende Kraft. Paa dette Omraade staar vi aldeles uden nogen som helst Motivering, og det betragter jeg som meget uheldigt i en Sag der dog kan faa saa vidtrækkende Betydning som denne. Jeg vil bede den højtærede Minister om at tage Or-

det og klargøre for os, hvorledes det med den uklare Affattelse, denne mærkværdige Lov faar, vil kunne komme til at gaa i Fremtiden.

Justitsministeren (Rytter): Under Behandlingen i Landstinget oplyste Ordføreren for det radikale Parti, at han havde stillet et Ændringsforslag, og at det havde været lige ved at gaa igennem med ogsaa Socialdemokratiets Stemmer. Den socialdemokratiske Ordfører sagde under Landstingsbehandlingen, at hvis dette Forslag var blevet fremsat fra radikal Side, vilde han være betænkt paa at tiltræde det, men han havde glemmt, at det var blevet fremsat. Det blev saa oplyst, at det virkelig fra radikal Side havde været fremsat, og derfor beklagede det radikale Parti, at Socialdemokraterne ikke havde sluttet sig til det, saaledes som man søgte under Forhandlingerne at give det Udseende af, at man havde villet. Disse Bemærkninger er fremsat overfor det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, idet han nu kommer med en Kritik, som der havde været rig Lejlighed til at komme med allerede under Landstingsbehandlingen, men uden at der den Gang fremkom et Ord derom.

Det ærede Medlem var meget betænkelig ved 2det Stykke, idet han mente, at saaledes som Formuleringen er, var Situationen næsten den, at Lensnævnet nu, ligesom Hjælpekassebestyrelserne, skulde gaa ud og lede om den skjulte Nød og saa give Understøttelse. Jeg maa sige, at der oplyser det ærede Medlem mig om noget, jeg ikke hidtil har anet, nemlig, at det er Hjælpekassernes Opgave at gaa rundt og finde Nøden og saa hjælpe. Jeg vil bede det ærede Medlem, om han ikke vil blive staaende paa det Standpunkt, at det er Folks egen Sag at henvende sig til Hjælpekassen om Understøttelse. Jeg tror, at baade det ærede Medlem og hans Parti vilde have Gavn af at gøre sig dette klart. Paa lignende Maade her. Naar det ærede Medlem vil læse Ordene igennem, vil han overhovedet ikke kunne være i Tvivl. Der staar: „Ligeledes bemyndiges Ministeren til at tillade“. Deri maa jo ligge, at der er nogen, der beder om, at han skal tillade, og det maa selvfølgelig være Lensbesidderen. Ministeren kan kun tillade det efter enstemmig Indstilling af Lensnævnet, men det er selvfølgelig, ligesom i 1ste Stykke, vedkommende Lensbesidder, der maa komme og bede om Lempelse. Derfor bruges Udtrykket: „Ligeledes bemyndiges Ministeren til at tillade“. Hvis det ærede Medlem var Jurist, hvad han ikke er, endskønt man undertiden skulde tro det, for han er godt inde i juridiske Forhold,